

LA DESINTEGRACIÓ DEL PODER. LA REVOLUCIÓ

La derrota dels militars revoltats i la distribució d'armes entre el poble, van provocar el col·lapse total de l'administració pública. El poder després dels dies 19 i 20 de Juliol era al carrer. Van aparèixer comitès de barris, locals, comarcals, cada un d'aquests tenia la sobirania del territori que controlava.

La gent amb armes actuava sense arbitrarietat; cremaven esglésies, escorcollaven, detenien, mataven i deposaven autoritats, eren ells la seva autoritat. Aquests comitès que creen eren de composició molt variada, però en general frontpopulistes però hi dominaven els grups o les persones més radicals.

Els guàrdies d'assalt, els carrabieners, i els mateixos guàrdies civils que havien participat en l'aixafament de la revolta estaven cansats, i es van contagiar de la febre revolucionària.

L'exèrcit, havia desaparegut pràcticament de Catalunya i els seus oficials o eren detinguts o executats, els que havien participat en l'aixecament-o estaven amagats; excepte un petit grup de militars d'esquerra que encara que havien actuat contra els revoltats, eren mirats amb desconfiança i no podien fer per canviar la situació.

El govern de la República el 18 de Juliol, dona uns decrets, dissolent totes les unitats de L'Exèrcit que prenen part a la revolta i llicenciant les tropes els caps de els quals s'haguessin posat contra la legalitat republicana ; Això va significar que el 20

de juliol, havien desaparegut tots els soldats de les casernes de Barcelona i de bona part de les guarnicions catalanes. Al costat rebel, aquesta mesura no va ser seguida i els soldats van ser manats pels seus oficials "golpistes". Sense l'Exèrcit ni forces d'ordre públic, les autoritats catalanes perden totalment el control de la situació.

Escofet dimiteix el seu càrrec de comissari general d'ordre públic, perquè no volia presidir el "desordre" i per evitar les represàlies dels faistes es va anar al estranger; encara que mesos després torna, però només per lluitar al front d'Aragó.

Es crea un Comitè Central de Milícies Antifeixistes invent de Jaume Miravelles, que creu que pot fer possible la seva col·laboració; aquest no era un comitè encarregat de reclutar milícies sinó que era una coordinació de forces formades per milícies revolucionàries.

La CNT-FAI, van acceptar immediatament la proposta, ja que Garcia Oliver, volia imposar d'immediat una revolució i un règim anarco-sindicalista, o anarquista, per organitzar la vida comunista llibertària en tot Espanya.

Setmanes després, la CNT-FAI va decidir entrar al govern, de la Generalitat de Catalunya-27 de Setembre de 1936- e immediatament es va dissoldre el comitè de Milícies, sense problemes.

Aquest nou govern estigué format per tres representants de la CNT, dos de la FAI, tres d'Esquerra Republicana de Catalunya, tres de la UGT i un de cada organització, la Acció catalana, Unió de Rabassaires, PSUC i POUM.

El 31 de Juliol la Generalitat crea una Conselleria de Defensa portada pel comandant d'aviació Felipe Díaz Sandino- envaint competències de l'Estat que l'Estatut d'Autonomia no li reconeixia i això per el govern d'Azaña era una separació de funcions.

Aquesta, era la que va imposar solucions ja que a partir del 20 de Juliol de 1936, no hi havia Exèrcit a Catalunya i sí que hi havia militars rebels, i necessàriament la Generalitat havia de crear organismes i assumir competències amb el govern central, fos o no fos legal i estatutari.

Però mentrestant el poder real era en mans de qui tingués més armes, més gent i més iniciativa. Van aparèixer Patrulles de Control que, el que fan es fer la guerra pel seu compte i la major part dels membres de les quals són de moralitat social dubtosa; la meitat dels quals anarquistes.

Amb la revolució, apareix l'idealisme, la mobilització desconeguda i brutal de totes les energies positives però també apareix el descontrol, la venjança personal i l'acte arbitrari.